

සිංහලෙන් ඉංග්‍රීසි අධ්‍යාපනයක් ලැබීම

පාලි භාෂාව යනු කෘත්‍රිම භාෂාවක් යැයි කුමාරතුංග මුනිදාස මහතා ප්‍රකාශ කර ඇත. ඒ මහතාගේ මතය වූයේ පාලි භාෂාව මහාවිහාරයේ එකල වැඩ විසූ භික්ෂූන් වහන්සේලා විසින් නිර්මාණය කරන ලද්දක් බව ය. ඒ කෙසේ වෙතත් පස්වැනි සියවස පමණ වන තෙක් සිංහලෙන් තිබූ පොත පත බුද්ධගෝෂ හිමියන්ගෙන් පසුව පාලි භාෂාවට පරිවර්තනය වී ඇති බව නම් පැහැදිලි ය. මේ නිසා සිංහල භාෂාවේ වර්ධනය යම් පමණකින් ඇත හිටින්නට ද ඇත්තේ මෙරට බුද්ධිමතුන්ගේ භාෂාව, විශේෂයෙන් ම පෙරවාදයෙහි නිල භාෂාව පාලි වීම හේතුකොටගෙන ය. සිංහලෙන් තිබූ පොතපත පාලියට පරිවර්තනය කිරීම පිලිබඳ ව මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ මහතා ද කණස්සල්ල පළ කර ඇත.

මේ වෙනස සිදු වූයේ ඇයි ද යන්නට පැහැදිලි පිළිතුරක් නැත. එහෙත් එහි දී දකුණු භාරතයේ ද්‍රවිඩ භික්ෂූන් වහන්සේලාගෙන් විශාල බලපෑමක් සිදු වී ඇති බවට නම් සැකයක් නැත. මේ වකවානුවෙහි දී ආන්ද්‍ර ප්‍රදේශයෙහි පෙරවාදී භික්ෂූන් සමග මහාවිහාරික භික්ෂූන් වහන්සේ සම්බන්ධකම් පවත්වා ඇති බව බුද්ධගෝෂ හිමියන් පිලිබඳ කතා පුවතින් ද පැහැදිලි වෙයි. පාලි භාෂාව බුදුන් වහන්සේ වැඩ විසූ සමයෙහි මගධ දේශයෙහි කතා කළ භාෂාවට සමීප භාෂාවක් යැයි කියනු ලැබෙයි. ඒ කෙසේ වෙතත් එය ප්‍රාග් වෛදික භාෂාවක් වෙයි. බුදුන් වහන්සේ ධර්ම දේශනා කිරීමෙහි දී මේ බස හෝ එයට සමීප බසක් ද යොදා ගන්නට ඇත.

පාලි භාෂාව බුද්ධ ධර්මය ප්‍රකාශ කිරීම සඳහා ඇති සුදුසු ම භාෂාව ද? සංස්කෘත භාෂාව නම් ඒ සඳහා එතරම් සුදුසු නැති බව පැහැදිලි ය. වෛදිකයන්ගේ, අඩුම තරමින් වෛදික බුද්ධිමතුන්ගේ භාෂාව වූ සංස්කෘතය නාම පදවලට වැඩි වැදගත්කමක් දෙන ආත්මවාදී චින්තනයක් මත ගොඩනැගුණු භාෂාවකි. ඒ භාෂාවෙන් බුදුන් වහන්සේගේ ධර්මය දේශනා කිරීම හා ලිවීම හරහා බුද්ධ ධර්මයට ආත්මවාදී සංකල්ප ඇතුළුවීම වැළැක්වීමට නම් සවිඥානික ව එයට විරුද්ධ ව, එනම් එසේ සංකල්ප ඇතුළුවීමට විරුද්ධ ව ක්‍රියා කළ යුතු ය. එහෙත් එය පහසු කාර්යයක් නොවේ.

යම්කිසි කරුණක් නිසා දකුණු භාරතයේ ද්‍රවිඩ භික්ෂූන් වහන්සේ සංස්කෘත භාෂාවෙන් ධර්මය දේශනා කිරීම හා සාකච්ඡා කිරීම ආරම්භ කර ඇත. ආන්ද්‍ර ප්‍රදේශයෙහි ම දෙවැනි සියවසේ පමණ වැඩ විසූ නාගර්ජුනපාදයෝ සංස්කෘත භාෂාව යොදා ගත්හ. උන්වහන්සේට කලින් ද ද්‍රවිඩ භික්ෂූන් වහන්සේ සංස්කෘත යොදා ගත් බවට සැකයක් තිබිය හැකි නොවේ. ද්‍රවිඩ යනු දෙමළ පමණක් නොවන බව මතක තබා ගත යුතු ය. ආන්ද්‍ර ප්‍රදේශයේ කතා කරන භාෂාව තෙලිගු වෙයි. එය ද ද්‍රවිඩ භාෂාවකි. කේරළයේ කතා කරන භාෂාව මලයාලම් භාෂාව වෙයි. කන්නඩ නමින් ද ද්‍රවිඩ භාෂාවක් වන අතර ද්‍රවිඩ උප භාෂා රාශියකි. මේ භාෂා දෙමළ භාෂාවෙන් ප්‍රතින්ත වී ඇතැයි සඳහන් වෙයි. ඒ ඒ ද්‍රවිඩ භාෂා වර්ධනය වීම ඇරඹුනේ කිනම් කාලවල දැයි නිශ්චිතව කිව නොහැකි ය.

ද්‍රවිඩ භික්ෂූන් වහන්සේ සංස්කෘතය යොදා ගත්තේ උන්වහන්සේලා බොහෝ විට බ්‍රාහ්මණ වංශයේ උපත ලබා පැවිදි වූ නිසා දැයි කිව හැකි නොවේ. සියළුම භික්ෂූන් වහන්සේ කෙසේ වෙතත් යම් ආධිපත්‍යයක් දැරූ භික්ෂූන් වහන්සේ බ්‍රාහ්මණ වංශයෙහි උපත ලබා තිබෙන්නට හැකි ය. අනෙක් අතට දෙවැනි සියවසට ද පළමුව සංස්කෘතය යම් ද්‍රවිඩ භික්ෂූන් වහන්සේ අතර හෝ නිල භාෂාව වීමට වෙනත් හේතුවක් තිබිණි දැයි අප සලකා බැලිය යුතු ය. අඩුම තරමින් පස්වැනි සියවස වන විට ද්‍රවිඩ භික්ෂූන් වහන්සේ අතර අද පාලි නමින් හැඳින්වෙන භාෂාව ද ප්‍රචලිත වී ඇත. විශේෂයෙන් ම පෙරවාදී භික්ෂූන් වහන්සේ යොදා ගෙන ඇත්තේ පාලි භාෂාව ය.

ඉතිහාසයේ යම් වකවානුවක බෞද්ධ දැනුම වඩාත් ම වර්ධනය වී ඇත්තේ දකුණු ඉන්දියාවේ ය. ද්‍රවිඩ භික්ෂූන් වහන්සේ එහි දී විශේෂ කාර්යභාරයක් ඉටු කර ඇත. දෙවැනි සංගායනාවෙන් පසුව වෙන්වුණු මහාසාංඝික හා පෙරවාදී සම්ප්‍රදාය දෙක ම දකුණු භාරතයේ පසුකාලීන ව වර්ධනය වී ඇත. එහි දී බ්‍රාහ්මණ වංශයෙහි උපත ලැබූ භික්ෂූන් වහන්සේ ඉහළින් ම දායක වූ බවට සැකයක් නැත්තේ බ්‍රාහ්මණ සංස්කෘතිය ප්‍රවාද නිර්මාණයට අනුබල දෙන්නක් වන බැවිනි. මහා සාංඝික භික්ෂූන් වහන්සේ සංස්කෘත භාෂාව යොදා ගෙන ඇත. මෙහි දී ද්‍රවිඩ භාෂා යොදා

නොගත්තේ ඇයි ද යන ප්‍රශ්නය මතුවෙයි. මෙයට ප්‍රධාන හේතුව දේශපාලන බලපෑමක් ද? නැත්නම් සංස්කෘතික බලපෑමක් ද? එය ආර්ථික බලපෑමක් වී ඇති සිතීමට නොහැකි ය.

ඒ වකවානුවෙහි සංස්කෘතිය යොදා ගැනීමට දැවිබ භික්ෂුන්වහන්සේට දේශපාලන බලපෑමක් තිබිණි නම් එය කෙසේ වුවක් ද? අනෙක් අතට අද පාලි නමින් හැඳින්වෙන භාෂාව යොදා ගැනීමට ද දැවිබ භික්ෂුන් වහන්සේට දේශපාලන බලපෑමක් වී ද? සංස්කෘත හා පාලි යන භාෂා පිළිවෙලින් යොදා ගැනීමට මහා සාංඝික හා පෙරවැදී දැවිබ භික්ෂුන් වහන්සේලාට දේශපාලන බලපෑම තිබිය නොහැකි ය. දේශපාලන බලපෑමක් වී නම් සම්ප්‍රදාය දෙකට ම එකම භාෂාවක් යොදාගැනීමට සිදුවනු ඇත. එහෙත් එලෙස සිදු වී නැත. එසේ නම් අපට සිතා ගැනීමට ඇත්තේ මෙය සංස්කෘතික හේතුවක් නිසා සිදු වූ බව ය. දැවිබ භාෂාවල ව්‍යුහය, වචන මාලාව ආදිය බුද්ධ ධර්මය ප්‍රකාශ කිරීම සඳහා එතරම් සුදුසු නොවන නිසා දැවිබ භික්ෂුන්වහන්සේට ධර්මය සම්බන්ධ කටයුතුවල දී වෙනත් භාෂා, එනම් සංස්කෘත හා පාලි, යොදා ගැනීමට සිදු වීණි ද?

මේ ප්‍රශ්නය මෙලෙස නැගීමට සිදු වන්නේ හතරවැනි සියවස පමණ වන තෙක් ලංකාවේ ධර්මය දේශනා කිරීම සඳහා සිංහල යොදා ගෙන තිබීම නිසා ය. හතරවැනි සියවස පමණ වන තෙක් සිංහලෙන් ලියන ලද ධර්මය හා සම්බන්ධ පොත පත ගැන මෙරට සාහිත්‍යයෙහි සඳහන් වෙයි. මිහිඳු මාහිමියන් ලංකාවට වැඩම කිරීමට පෙර දකුණු ඉන්දියාවේ ද වැඩ වාසය කර ඇත. මෙරට දී සිංහලෙන් දහම දෙසු උන්වහන්සේ එහි දී කිනම් බසකින් ධර්මය දේශනා කෙළේ දැයි අපි නොදනිමු. දෙමළ බස බුද්ධ ධර්මය දේශනා කිරීම සඳහා කෙතරම් දුරකට යොදා ගත හැකි ද සොයා බැලිය යුතු කරුණකි. බුදු දහම ප්‍රවාද නැති දහමක් පමණක් නොවේ. එහි සඳහන් නිවන වචනයෙන් විස්තර කළ නොහැකි ය. සිංහල භාෂාව ඉංග්‍රීසිය මෙන් නිශ්චිත අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ දී යොදා ගත නොහැකි ය. එහෙත් මධ්‍යම ප්‍රතිපදාව දේශනා කිරීමට සුදුසු වචන මාලාවක් හා ව්‍යුහයක් සිංහලයෙහි වෙයි. මේ කරුණු අපි ඉතා ගැඹුරින් සලකා බැලිය යුතු වෙමු. අප උත්සාහය ගන්නේ අපේ ප්‍රවාද නිර්මාණය කිරීමට ය. අපේ ප්‍රවාද නිර්මාණය කළ යුතු වන්නේ සිංහලෙන් මිස වෙනත් භාෂාවකින් නොවේ. එසේ නම් සිංහල භාෂාවේ ශක්තිය මෙන් ම දුර්වලකම් ද අප දැන සිටිය යුතු ය. දෙමළ බස හා බුද්ධ ධර්මය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය ද අදාළ වන්නේ මෙහි දී ය.

භාෂාවක් යනු ඔහුම අදහසක් ප්‍රකාශ කළ හැකි මාධ්‍යයක් ඇති සිතීම වැරදි ය. දැනට අවුරුදු පණහකට පමණ පෙර රිචියා උසස් අධ්‍යාපනය සිංහලෙන් දිය හැකි ද යන ප්‍රශ්නය සාකච්ඡා වීණි. විශේෂයෙන් ම බටහිර විද්‍යාව සිංහලෙන් ඉගැන්විය හැකි දැයි බොහෝ දෙනා ඇසූහ. මොවුන්ගෙන් අති විශාල බහුතරය දේශපාලන හේතූන් නිසා සිංහලෙන් ඉගැන්වීමට විරුද්ධ වූහ. සිංහලෙන් ඉගැන්වීමෙන් ඉංග්‍රීසි දත් නම දරුවන්ට පමණක් ලබා ගත හැකි ව තිබූ රිචියා උසස් අධ්‍යාපනය පුළුල් වීමෙන් තම සමාජයේ ආධිපත්‍යයට පහර වදිවිය යන බිය මොවුන්ට විය. මෙය ඉතා පැහැදිලි ව ම දේශපාලන හේතුවක් විය. අවුරුදු පණහකට පසු අද දෙමව්පියන් ද ශිෂ්‍යයන් ද ඉංග්‍රීසි ඉගෙන ගැනීමට උනන්දුවක් දක්වන්නේ ද දේශපාලන හේතුවක් නිසා මිස ඉංග්‍රීසි භාෂාවේ සෞන්දර්යය හෝ වෙනත් කරුණක් නිසා පැන නැගී හේතුවක් නිසා නොවේ. එහෙත් එහි දේශපාලනය සමග මුසු වූ සංස්කෘතික ආධිපත්‍යය පිළිබඳ හැඟීමක් වෙයි.

අපි මේ දේශපාලන හේතුව පළමුව සාකච්ඡා කරමු. බටහිර විද්‍යාව ද ඇතුළු බටහිර දැනුම සිංහලෙන් ඉගැන්වීම නිසා කරුණු දෙකක් සිදු විය. සිංහලෙන් ඉගැන්වූව ද උගන්වනු ලැබූයේ ඉංග්‍රීසි දැනුමකි. ඉන් මා අදහස් කරන්නේ ඉගැන්වෙන සියළු දැනුම් බටහිර ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘතික නිර්මාණය කරනු ලැබූ දැ බව ය. දේශපාලන විද්‍යාව ඉගෙන ගත්ත ද, භෞතික විද්‍යාව ඉගෙන ගත්ත ද අද ඉගෙන ගන්නේ බටහිර යුදෙව් ක්‍රිස්තියානි චින්තනය මත පදනම් වූ දැනුමකි. මේ හේතුව නිසා අද උසස් ඇයි කියන අධ්‍යාපනයක් ලැබූ අය ශාස්ත්‍රීය වශයෙන් ලෝකය දෙස බලන්නේ ඒ බටහිර දැනුම ඇසුරෙනි. ගෙදර දොරේ වැඩ කටයුතුවල දී, පාරේ තොටේ දී තවමත් සිංහලයන් ලෙස සිතුව ද ශාස්ත්‍රීය ලෝකයේ දී ඔවුන් සිතන්නේ, ඇත්තට ම ඔවුන් ලබා සිතවන්නේ බටහිරයන්ට අවශ්‍ය ආකාරයට ය. මේ හේතුවෙන් උගත් ඇයි සම්මත සිංහලයෝ දෙබිබි වරිත වෙති. අද මෙරට උගත් ඇයි සම්මත අය උගතුන් ලෙස උතුරේ හා නැගෙනහිර ප්‍රශ්නය බලද්දී ඔවුන්ට දෙමළ ජාතිවාදය නොපෙනෙන්නේ එබැවිනි. බටහිර දැනුම සිංහලෙන් ඉගැන්වීම නිසා සිදු වී ඇති එක් කරුණක් නම් මේ දෙබිබි වරිත ඉතා ඉහළ ප්‍රමාණයකින් බිහි වීම ය.

දෙවැනුව බටහිර අධ්‍යාපනය සිංහලෙන් ලබා දීමෙන් තමන් වැනි දෙබඩ වර්ත වැඩ වී තමන්ට තර්ජනයක් එල්ල විය හැකි යැයි ඉංග්‍රීසි කතා කරන සිංහලයෝ සිතූ හ. මේ අධ්‍යාපනය ලබා ගත් පිරිසට රැකියා දීමට තරම් ආර්ථිකයේ පුළුල්වීමක් ද නොවිණි. මේ කරුණු දෙකෙහි ප්‍රතිඵලය වූයේ සිංහලෙන් ඉංග්‍රීසි අධ්‍යාපනයක් ලත් පිරිස අතරමංවීම හා අතරමංකිරීම ය. කිහිම කරුණක් නිසා හෝ අතරමංවූ මේ පිරිස තමන්ගේ අතරමංවීමට හේතුව ලෙස දැක්කේ ආර්ථිකය පුළුල් නොවීමෙන්, තමන් ලැබූ අධ්‍යාපනය රටට වැඩක් නැත යන්නෙන් වෙනත් කරුණක්වත් නොවේ. ඔවුන් දුටුවේ ඔවුන්ට කිසි දුන්නෙන් අතරමංවීමට එකම හේතුව සිංහලෙන් අධ්‍යාපනය ලැබීම බව ය. ඊනියා ප්‍රවෘද්ධ කවි පොතක් හෝ බොරු ශාස්ත්‍රීය සගරාවක් හෝ එක් අතකින් ගෙන අනික් අතින් බසයේ එල්ලී යන සිංහලෙන් ඉංග්‍රීසි අධ්‍යාපනයක් ලබා ගත්තෝ රහසින්වත් තමන් ලත් අධ්‍යාපනයට ශාප කළහ. එහෙත් ඔවුන් ශාප කෙළේ තමන් ලත් ඉංග්‍රීසි අධ්‍යාපනයට නොව තමන් සිංහලෙන් අධ්‍යාපනය ලැබීම පිළිබඳව ය.

මේ අයගේ දරුවන්ටත්, සොයුරු සොයුරියන්ටත් අසල්වැසියන්ටත් අවශ්‍ය වූයේ ඉංග්‍රීසි අධ්‍යාපනය ඉංග්‍රීසියෙන් ලබා ගැනීම පමණකි. එසේ ඉංග්‍රීසියෙන් ඉංග්‍රීසි අධ්‍යාපනයක් ලදහොත් සියළු දුක් කරදර නැතිවන බවට ඇතැම් ඊනියා අධ්‍යාපනඥයෝ ද පැවසූහ. මේ සියල්ලෙහි ප්‍රතිඵලය වී ඇත්තේ අද ඉංග්‍රීසියෙන් අධ්‍යාපනය ලැබීමට වීමාල ඉල්ලුමක් ඇති වී තිබීම ය. එහෙත් මේ අධ්‍යාපනය ඉංග්‍රීසියෙන් ලැබුවත් සිංහලෙන් ලැබුවත් ආර්ථිකයේ පුළුල්වීමක් නොමැති ව රුකියා නොලැබෙන බවටත් අධ්‍යාපනයේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස තමන් දෙබඩ වර්ත පත්වන බවටත් ඔවුහු හොඳහිති. මොවුන්ගේ නිගමනවලින් පැහැදිලි වන වැදගත් කරුණක් වෙයි. එනම් ඔවුන් ඉංග්‍රීසි අධ්‍යාපනය කෙතෙක් දුරට වහලුන් මෙන් ලබාගෙන ඇත් ද යන්න ය. ඔවුන්ට නිගමන නැත. ඔවුන් නිගමන ලෙස රාජප්‍රතිරාව නගන්නේ ඔවුන්ට බටහිර ආර්ථික විද්‍යාඥයන් අධ්‍යාපනඥයන් ආදීන් ඔවුන්ට උගන්වා ඇති දේ ය. ඉංග්‍රීසියෙන් අධ්‍යාපනය ලැබුවත් රටේ ආර්ථිකයේ පුළුල් වීමක් නොමැති ව මොවුන්ට උරුම වී ඇත්තේ තව තවත් අතරමංවීම පමණ ය.

මහාචාර්ය නමින් ද සිල්වා